

Μιχάλης Γκανάς

Προσωπικό

Επειδή η ζωή μας μοιάζει να φυραίνει

μέρα τη μέρα, δε θα πει πως η ζωή

δεν αξίζει τον κόπο.

Επειδή σ' αγάπησα και σ' αγαπώ ακόμη

κι ας μην είναι όπως παλιά,

δε θα πει πως πέθανε η αγάπη,

κουράστηκε ίσως σαν καθετί που ανασαίνει.

Επειδή περνάς δύσκολες μέρες

σκυμμένη σε χαρτιά και γκρεμούς

που δεν κλείνουν, κι εγώ πηδάω

τις νύχτες επί κοντώ λαχανιάζοντας,

δε θα πει πως δεν έχουμε

μοίρα στον ήλιο, έχουμε

τη δική μας μοίρα.

Επειδή πότε είσαι άνθρωπος

και πότε πουλί, φέρνεις στο σπίτι μας

ψωμάκια μικρά της αποδημίας

κι ελπίζουνε τα παιδιά μας

σε καλύτερες μέρες.

Επειδή λες όχι και ναι κι ύστερα όχι

και δεν παραιτείσαι, ντρέπομαι

για τα ίσως, τα μπορεί τα δικά μου,

μα δεν αλλάζω, όπως δεν αλλάζεις κι εσύ,

αν αλλάζαμε θα 'μαστε πάλι

δυσ άγνωστοι και θ' αρχίζαμε

απ' το άλφα.

Τώρα ξέρουμε πού πονάς

πού σωπαίνω πότε γίνεται παύση,

διακοπή αίματος και κρυώνουν

τα σώματα, ώσπου μυστικό δυναμό

να φορτίσει πάλι τα μέλη

με δύναμη κι έλξη και δέρμα ζεστό.

Επειδή είναι δύσκολο ν' αγαπάς

και δυσκολότερο ν' αγαπάς τον ίδιο άνθρωπο

για καιρό, κάνοντας σχέδια και παιδιά

και καβγάδες, εκδρομές, έρωτα, χρέη

κι αρρώστιες, Χριστούγεννα, Κυριακές

και Δευτέρες, νόστιμα φαγητά

και καμένα, θέλοντας ο καθένας

να 'ναι ο άλλος γεφύρι και δέντρο

και πηγή, κατά τις περιστάσεις

ή και όλα μαζί στην ανάγκη,

δε θα πει πως εγώ δεν μπορώ

να γίνω κάτι απ' αυτά ή και όλα μαζί,

κι αν είναι να περάσω

μια ζωή στη σκλαβιά –έτσι κι αλλιώς–

Γυάλινα Γιάννενα, Προσωπικό

Συντάχθηκε απο τον/την Μιχάλης Γκανάς

Τρίτη, 02 Φεβρουάριος 2021 23:19 - Τελευταία Ενημέρωση Τρίτη, 02 Φεβρουάριος 2021 23:25

ας είμαι, λέω, σκλάβος της αγάπης.

Από τα Γυάλινα Γιάννενα, Εκδ. Καστανιώ τη 1989